

Τζάκλιν Ουίλσον

ΕΙΣΟΔΗΛΟ
από 11 ευρώ

Μια ευχή τα μεσάνυχτα

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MIDNIGHT
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2003
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια ευχή τα μεσάνυχτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 2003
© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2003
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2010

ISBN 978-960-453-710-5

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Σειρά
ΕΙΣΟΔΗΘ

Τζάκλιν Ουίλσον

Μια ευχή
τα μεσάνυχτα

Μετάφραση:
Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ γεννήθηκε στο Μπαθ το 1945. Εργάστηκε σε εκδοτικό οίκο και κατόπιν δούλεψε ως δημοσιογράφος, προτού ασχοληθεί επαγγελματικά με τη συγγραφή. Έχει γράψει πολλά βιβλία για παιδιά, αστυνομικά μυθιστορήματα και αρκετά θεατρικά έργα. Εδώ και πολλά χρόνια επισκέπτεται συστηματικά σχολεία και βιβλιοθήκες. Τα παιδιά την αγαπούν πολύ, ίσως γιατί ξέρει να συζητάει μαζί τους χωρίς να τα κατευθύνει. Λαμβάνει από τους αναγνώστες της πάνω από διακόσια γράμματα την εβδομάδα, στα οποία μάλιστα απαντάει η ίδια. Τα βιβλία της έχουν πουλήσει περισσότερα από 20 εκατομμύρια αντίτυπα στην Αγγλία, έχουν τιμηθεί με τα πιο σημαντικά βραβεία παιδικής λογοτεχνίας και έχουν μεταφραστεί σε 30 γλώσσες. Η Τζάκλιν Ουίλσον λατρεύει το διάβασμα και η προσωπική της βιβλιοθήκη περιλαμβάνει περισσότερα από 15.000 βιβλία!

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν άλλα 19 βιβλία της. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της συγγραφέα:
www.jacquelinewilson.co.uk

Για την Τρις

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενυχτάνε, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μουσικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Love Lessons

Cookie

Kiss

Αγαπητέ Κάσπερ Ντριμ,

Η μαμά και ο μπαμπάς πήγαν απόψε ό' ένα μεγάλο δείπνο και χορό. Εχώ δεν έχω πάει ποτέ μου σε χορό, με εξαίρεση βέβαια τις βραδιές ντίσκο στο σχολείο, που είναι φριχτές. Έλπιστα ο Γουίλ να έρθει κοντά μου να κουβεντιάσουμε. Ξέρω ότι δε θα χόρευε μαζί μου, αν και παλιά κάναμε μαζί τα πιο τρελά χορευτικά στο σπίτι. Αλλά τώρα πια ο Γουίλ συμπεριφέρεται σαν να μη με ξέρει στο σχολείο. Και πολλές φορές κάνει σαν να μη με ξέρει και στο σπίτι. Κι αυτό από τότε που το ανακάλυψε. Εκείνο το πράγμα άλλαξε τα πάντα.

Εσύ πηγαίνεις ποτέ σε χορούς; Πάντα φάχνω στις εφημερίδες και στα κομμάτια των περιοδικών της μαμάς μήπως και σε δω κάπου. Όταν διάβασα ότι το βιβλίο σου Μια ευχή τα μεσάνυχτα κέρδιζε το Βραβείο Βιβλίου της Χρονιάς, χέμινα ελπίδες ότι όλο και σε κάποια εφημερίδα θα σε έβλεπα. Για μια βδομάδα, μετά το σχολείο, πήγαινα στο περίπτερο και ξεφύλλιζα όλα τα έντυπα ελπίζοντας να δω καμιά φωτογραφία σου. Είδα μια γυναίκα με μακριά, ξανθά μαλλιά που κρατούσε ένα αντίτυπο του βιβλίου και ένα μεγάλο, χρυσό τρόπαιο στο χέρι της. Γυναίκα σου είναι; Ή φιλενάδα σου; Είναι πολύ όμορφη.

Και πολύ τυχερή.

Με αγάπη,

Βιολέτα

xxx

Από το βιβλίο του Κάσπερ Ντριμ *Τα ξητικά*

Το νεραϊδοπαίδι

Οι νεράιδες κλέβουν πολυαγαπημένα από τους γονείς τους παιδιά και αφήνουν στη θέση τους ένα νεραϊδοπαίδι. Αυτά τα πρωτόγονα ξητικά πλάσματα συχνά είναι διαβολικά κι έχουν δύσκολο, απαιτητικό χαρακτήρα και τρομερή όρεξη.

1

«Είσαι σίγουρη ότι θα είστε εντάξει;» ρώτησε η μαμά.

«Μια χαρά θα είναι», είπε ο μπαμπάς. «Άντε να πηγαίνουμε γιατί ο ταξιτζής θα αρχίσει να φουντώνει».

«Έχεις το νούμερο του ξενοδοχείου για την περίπτωση που θα το χρειαστείς, έτσι;» συνέχισε η μαμά. «Στο τηλέφωνο δίπλα το έχω. Φυσικά, σε *πραγματικά επείγουσα* ανάγκη, θα τηλεφωνήσετε στην αστυνομία».

«Δεν έχει νόημα. Όλοι οι αστυνομικοί θα είναι κι αυτοί στο χορό σας», της απάντησα.

Ο μπαμπάς γύμνωσε τα δόντια χαμογελώντας χαζά. Είχε αλλάξει την υπηρεσιακή του στολή, σκούρο σακάκι και παντελόνι με άσπρο πουκάμισο, με την εξίσου κακόγουστη σατέν επίσημη στολή με ρίγα στο παντελόνι και πουκάμισο με δαντέλες. Αντί για την καθημερινή κουμπωτή γραβάτα, απόψε φορούσε κουμπωτό παπιγιόν. Και είχε κουμπώσει και το χαρούμενο, γιορτινό χαμόγελο στο πρόσωπό του – ο Καλός Αστυνομικός της Περιοχής σας.

«Άιρις, άντε, σταμάτα τη φλυαρία, ξημερώσαμε».

«Έπρεπε να τους πάμε στη μαμά σου...» Η μαμά άφησε τη φράση της στη μέση και αναστέναξε. Όλοι ξέραμε ότι δεν μπορούσαμε να ξαναπατήσουμε το πόδι μας στο σπίτι της γιαγιάς. «Έπρεπε να είχαμε φωνάξει μια μπέιμπι σίτερ», συνέχισε με αξιοθρήνητο ύφος η μαμά.

«Μαμά, δεν είμαστε μωρά πια», διαμαρτυρήθηκα εγώ.

Μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί. Μύριζε αποπνικτικά αφού είχε λουστεί στην κυριολεξία με το άρωμά της, που το είχε αγοράσει πέρυσι στις γιορτές. Η μαμά μου δεν είναι καμιά σούπερ κοκέτα, αν και απόψε είχε προσπαθήσει να γίνει, φορώντας Wonderbra για να κάνει φουσκωτό το μπούστο του μαύρου, εφαρμοστού φορέματός της. Παραήταν εφαρμοστό, εδώ που τα λέμε. Καθώς πήγε προς την πόρτα του καθιστικού, είδα να διαγράφεται καθαρά το βρακί της. Η μαμά μου θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να φορέσει σρινγκ.

Είπε ο γάιδaros τον πετεινό κεφάλα, βέβαια. Εγώ φοράω ακόμα τα κλασικά κοριτσίστικα άσπρα βαμβακερά βρακάκια και η μαμά θα με έβαζε να φοράω και άσπρα σοσόνια αν μπορούσε. Κάνει λες και είμαι τριών ετών κι όχι δεκατριών.

«Γουίλ; Κατέβα, αγόρι μου, φεύγουμε», φώναξε η μαμά.

Ο Γουίλ είναι δεκαπέντε χρόνων, κοντεύει τα δεκάξι. Είναι ο αδελφός μου. Και όχι μόνο. Ήταν πάντα ο καλύτερος φίλος μου – και ο χειρότερος εχθρός μου.

Σ' αυτόν χαμογέλασα για πρώτη φορά όταν ήμουνα

έξι εβδομάδων. Όταν έγινα έξι μηνών, άπλωνα τα χε-
ράκια μου προς το μέρος του, περιμένοντας να με πάρει
αγκαλιά. Εγώ δεν τα θυμάμαι, βέβαια. Αυτά μου τα έχει
πει η μαμά μου, αλλά πάντα έλεγε την αλήθεια. Δηλαδή,
έτσι νομίζαμε.

Πάντως, θυμάμαι αρκετά πιο πίσω, από τότε που με
έβазαν στο καρεκλάκι μου. Ο Γουίλ γονάτιζε μπροστά
μου και έπαιζε κουκλοθέατρο μόνο για μένα. Ένα πα-
ραμύθι. Εγώ ήμουν η Χρυσομαλλούσα, παρόλο που
τα μαλλιά μου ήταν μαύρα, και υπήρχαν μόνο δύο αρ-
κούδες, όχι τρεις: ο Αρκούδος, η αρκούδα του Γουίλ, και
το Αρκουδάκι, το δικό μου το αρκουδάκι.

Ο Γουίλ δεν πήγαινε σχολείο ακόμη, αλλά το παιχνί-
δι του κράταγε ολόκληρες ώρες. Εντάξει, όχι και ώρες
ολόκληρες – και δεν ήταν αληθινό κουκλοθέατρο. Απλώς
έκανε τον Αρκούδο και το Αρκουδάκι να χορεύουν
μπροστά μου, ο ένας να μουγκρίζει πολύ δυνατά και το
άλλο να βγάζει κάτι τσιριχτά, μικρά μουγκρητά. Ξέρω
ότι αυτό ήταν όλο, δε γινόταν να είναι διαφορετικά, κι
όμως, εκεί, μπροστά στα μάτια μου, πάνω στο χαλί ξεφύ-
τρωναν δάση ολόκληρα και ο Αρκούδος με το Αρκου-
δάκι χοροπηδούσαν γύρω μου με αληθινές πατούσες.
Άπλωνα τα χέρια και χάιδευα τα μικρά, γούνινα κορ-
μάκια τους και μύριζα το μέλι στην ανάσα τους.

Όταν ο Γουίλ πήγε σχολείο, η μαμά προσπάθησε να
παίξει εκείνη το αρκουδοπαραμύθι, αλλά ήταν βαρετό,
του σιλι «Ο Αρκούδος κάνει αυτό, το Αρκουδάκι κάνει
εκείνο». Και τα αρκουδάκια δεν ήταν παρά συνηθισμέ-

να λούτρινα παιχνίδια, με τα γυάλινα μάτια τους ανέκφραστα και με στόμα κεντημένο πάνω τους. Αλλά τη στιγμή που γύριζε ο Γουίλ, σήκωναν τις μουσούδες τους ψηλά και τον καλωσόριζαν με γρυλίσματα και μουγκρητά. Ήταν ολοφάνερο· ο Γουίλ ήταν μάγος.

Και μπορούσε να κάνει μαγικά και μαύρης και άσπρης μαγείας, ακόμα και όταν ήμασταν ακόμα πολύ μικρά.

«Κάτσε και θα δεις τι θα πάθεις, Βιολετίτσα», έλεγε έτσι και πίστευε ότι εγώ είχα πάρει μεγαλύτερο κομμάτι κέικ από εκείνον στο τσάι ή ότι είχα κάνει περισσότερη ώρα κούνια απ' αυτόν.

Αυτή η αναμονή ήταν το χειρότερο. Και ήξερε πάντα πώς να βρίσκει την κατάλληλη ευκαιρία. Συνήθως περιμένε ώσπου να πάμε και οι δύο για ύπνο. Και τότε, γλιστρούσε κρυφά μέσα στο δωμάτιό μου.

«Ο Αρκούδος είναι πολύ θυμωμένος μαζί σου», μου ψιθύριζε στο αυτί. «Θα σου φάει τη μύτη τώρα». Και μου τράβαγε πολύ δυνατά τη μύτη. «Θα σου σκίσει τις κορδέλες και τις δαντέλες σου με τις νυχάρες του». Και μου έγδερνε τα χέρια, με τα νύχια του να βυθίζονται στο κρέας μου. «Και θα κάτσει πάνω σου να σε λιώσει με το χοντρό του πσιινό». Ο Γουίλ τότε έβασε τον Αρκούδο πάνω στο πρόσωπό μου και πίεζε ξανά και ξανά, όλο και πιο δυνατά κάθε φορά.

Μια φορά, λευτέρωσα το κεφάλι μου και έβαλα τις φωνές. Η μαμά ήρθε τρέχοντας στο δωμάτιό μου.

«Άχου, η καημενούλα η Βιολέτα είδε έναν εφιάλτη. Κι εγώ της έδωσα τον Αρκούδο να της κρατάει συντρο-

φιά», είπε ψέματα ο Γουίλ χωρίς καν να πεταρίσει τα βλέφαρα.

Θα μπορούσα να δείξω στη μαμά την κοκκινισμένη μου μύτη ή τις νυχιές στο μπράτσο μου, αλλά δεν το λημούσα. Εκείνη δεν υποπευόταν ποτέ τίποτα και κανέναν.

Ο μπαμπάς όμως ήταν φορές που κοίταγε λοξά τον Γουίλ, αλλά εκείνου, πάλι, ήταν η δουλειά του να υποπεύεται τους πάντες και τα πάντα. Και, ήδη από τότε, δε συμπαθούσε καθόλου τον Γουίλ. Όλοι το ξέραμε αυτό στα σίγουρα, αλλά ποτέ κανείς δεν είπε κουβέντα.

Για πολλά πράγματα δε λέει κανείς κουβέντα στο σπίτι μας.

Τώρα πια, ο Γουίλ δε μας μιλάει σχεδόν ποτέ. Γυρίζει από το σχολείο, φτιάχνει ένα τεράστιο σάντουιτς και μετά πάει και κλειδώνεται στο δωμάτιό του. Και μένει εκεί μέσα όλο το βράδυ. Η μαμά συνήθιζε να του πηγαίνει ένα δίσκο με το βραδινό του αλλά ο μπαμπάς θύμωνε κι έλεγε ότι δεν έπρεπε να κάνει την υπηρέτρια στο γιο της. Σ' εκείνον έπρεπε να κάνει την υπηρέτρια, έλεγε, αλλά αυτό ήταν άλλη υπόθεση. Κι έτσι, τώρα πια ο Γουίλ περιμένει ώσπου να καταλάβει ότι βλέπουν τις ειδήσεις των δέκα και κατεβαίνει κρυφά στην κουζίνα και ζεσταίνει μια ολόκληρη πίτσα για τον εαυτό του ή παίρνει μια πελώρια σακούλα με πατατάκια φούρνου.

Προσπάθησα να του κάνω παρέα στην κουζίνα αλλά ούτε και σ' εμένα μιλάει. Γρυλίζει ένα «ναι» ή ένα «όχι» σε ό,τι κι αν τον ρωτήσω και δεν αρχίζει ποτέ ο ίδιος κουβέντα.

Και δεν το αντέχω πια αυτό. Μια φορά προσπάθησα να του πιάσω το χέρι. Δεν το τράβηξε αμέσως. Μόνο κοίταξε τα δυο μας χέρια σαν να μην ανήκαν σ' εμάς. Ένωσα σαν να μου το είχαν κόψει, το τράβηξα μουδιασμένη μακριά.

«Γουίλ!» φώναξε τώρα δυνατά η μαμά. «Γουίλ, σε παρακαλώ, κατέβα κάτω», τον ικέτευσε σχεδόν.

Εγώ νόμισα ότι θα έμενε στο δωμάτιό του αλλά ακούστηκαν τα βήματά του στα σκαλιά. Κατέβαινε αργά, με το πάσο του. Τελικά, όμως, εμφανίστηκε στο καθιστικό.

«Α, να σε επιτέλους», είπε με χαρά η μαμά. «Λοιπόν, θα προσέχεις απόψε την αδελφή σου, σύμφωνοι;»

Ο Γουίλ την κοίταξε αμίλητος. Είχε βγάλει τη στολή του σχολείου και είχε φορέσει ένα φαρδύ γκριζό πουκάμισο, μαλακό μαύρο γιλέκο, τζιν, και ήταν ξυπόλυτος. Στο λαιμό του φορούσε μια σειρά από μικρές, ασημένιες χάντρες. Τα μαύρα μαλλιά του στέκονταν όρθια, σαν να τα είχε ανακατέψει και τα είχε ανασπώσει με τα δάχτυλα. Ήταν πιο χλομός από συνήθως, με μια κάπως πρασινωπή απόχρωση στο άσπρο του δέρμα.

Τα μισά κορίτσια στο σχολείο ήταν ερωτευμένα μαζί του. Και μερικά από τα αγόρια επίσης.

«Μπα, μπα, βάλουμε και κολιέ τώρα;» έκανε ο μπαμπάς.

Ο Γουίλ ούτε που κούνησε βλέφαρο. Μόνο εξακολούθησε να κοιτάζει επίμονα τη μαμά.

«Έτσι είναι η μόδα για τα αγόρια σήμερα», είπε γρήγορα εκείνη. «Γουίλ, αγόρι μου, απόψε είσαι ο άντρας του σπιτιού, εντάξει; Είσαι ο αρχηγός».

«Εντάξει», είπε μόνο ο Γουίλ.

Το σπριμωγμένο στήθος της μαμάς ανεβοκατέβηκε με ανακούφιση. Χαμογέλασε στον Γουίλ. «Και θα προσέχεις τη Βιολέτα, έτσι;»

«Έτσι», επανέλαβε ο Γουίλ. «Μην ανησυχείς, θα είμαστε μια χαρά».

«Μπράβο το καλό μου το αγόρι», είπε η μαμά.

Παλιά, όλο αυτό έλεγε στον Γουίλ. Τώρα είχε πολύ καιρό να του το πει. Ο Γουίλ περίμενε ώσπου η μαμά κι ο μπαμπάς να πάνε στην πόρτα.

«Δεν είμαι το καλό σου το αγόρι», μουρμούρισε.

Το είπε σιγανά, αλλά ξέρω ότι εκείνη το άκουσε. Έγινε σιωπή, μεγάλη. Μετά η μαμά φώναξε άλλο ένα, απελπισμένο «γεια σας».

«Γεια, μαμά», φώναξα εγώ νιώθοντας οίκτο για εκείνη.

«Γεια σου, Βιολέτα. Γεια χαρά, Γουίλ. Γεια σας, αγαπούλες μου».

«Αμάν πια, ούτε οι Ουόλτον να ήμασταν, στο *Μικρό σπίτι στο λιβάδι*», αγανάκτησε ο μπαμπάς. «Γεια χαρά, παιδιά. Και να κοιμηθείτε μια λογική ώρα, μην το ξευχτήσετε μέχρι τα μεσάνυχτα. Εμείς θα αργήσουμε πολύ να γυρίσουμε. Ο χορός δε θα τελειώσει πριν από τη μία, άσε που μετά θα πιάσουμε την κουβέντα».

«Ναι, εσύ και τα φιλαράκια σου θ' ανοίξετε άλλο ένα μπουκάλι ούισκι, ξέρουμε, ξέρουμε», συμπλήρωσε μαλακά ο Γουίλ.

Αλλά ώσπου να το πει, εκείνοι είχαν βγει από το σπίτι. Η μαμά φώναξε ένα τελευταίο «γεια», σαν αξιοθρή-

νπο πουλί που λέει πάντα το ίδιο τραγούδι. Η πόρτα έκλεισε με δύναμη.

Είχαμε μείνει μόνοι μας πια. Κοίταξα τον Γουίλ, με κοίταξε κι εκείνος, με τα βαθυπράσινα μάτια του να λάμπουν ζωηρά. Νόμιζα ότι θα μου γυρίσει την πλάτη και θα ξαναγυρίσει στο δωμάτιό του, εκείνος όμως έμεινε στη θέση του, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Προσπάθησα να τον κοιτάξω κι εγώ το ίδιο επίμονα αλλά κατέβασα πρώτη τα μάτια. Κοίταξα ανόητα γύρω μου το ανιαρό μπεζ καθιστικό μας και μετά έστρεψα πάλι το βλέμμα σ' αυτόν. Ο Γουίλ με κοιτούσε ακόμα.

«Τι τρέχει;» είπα με την καρδιά μου να βαράει ταμπούρλο.

«Σε κοιτάω για να σε υποτάξω στη θέλησή μου», είπε αυτός.

«Άντε βούλωσ' το!» απάντησα χαχανίζοντας.

«Όχι, εσύ να το βουλώσεις, μικρή Βιολέτα. Είμαι ο αρχηγός απόψε, το θυμάσαι;» Ο Γουίλ πήγε προς τον καφέ κοιλέ καναπέ μας. Η πλευρά όπου καθόταν η μαμά ήταν συγυρισμένη με το βιβλίο της Μίβι Μπίντσι, το περιοδικό της τηλεόρασης και διάφορα άλλα, προσεκτικά μαζεμένα δίπλα στο μαξιλάρι της. Η πλευρά του μπαμπά γυάλιζε, το κάθισμα είχε βαθουλώσει από το βάρος του χοντρού του πισινού. Τα χείλια του Γουίλ σούφρωσαν.

«Χαίρομαι πολύ που δεν είναι πατέρας μου αυτός», δήλωσε.

«Αχ, Γουίλ, λυπάμαι τόσο πολύ... Για όλα αυτά που είπες η γιαγιά. Είναι τρελή. Και ανόητη. Πώς μπόρεσαν η

μαμά και ο μπαμπάς να σ' το κρατήσουν μυστικό; Είναι κι αυτοί τρελοί».

«Καλά, δεν καταλαβαίνεις, έτσι; Είναι υπέροχο, σου λέω. Η καλύτερη έκπληξη που είχα ποτέ μου. Δεν ανήκω σ' αυτή τη σκατένια την οικογένεια».

«Και βέβαια ανήκεις. Είσαι ακόμη αδελφός μου».

«Όχι, δεν είμαι, βλαμμένο». Άρπαξε τον καρπό μου και τον γύρισε να δει τις φλέβες. Σήκωσε και το δικό του καρπό. Οι δικές του φλέβες είναι πιο κοντά στην επιφάνεια, ντελικάτες και πολύ γαλάζιες. «Είδες, διαφορετικό αίμα».

«Γαλάζιο αίμα».

«Κακό αίμα».

«Τη μισώ τη γιαγιά».

«Εγώ την αγαπάω αυτή τη γριέντζω που έφερε τα πάντα κάτω στη ζωή μου. Θα μείνω ώσπου να γίνω δεκαοχτώ και μετά, μην τον είδατε μην τον απαντήσατε».

«Θα ψάξεις να βρεις την αληθινή σου μαμά;»

«Ε, δε νομίζω να είναι κανένα κελεπούρι η γυναίκα, σωστά; Ένα αξιοθρήνητο πρεζόνι που παράτησε το παιδί της είναι. Όχι, ευχαριστώ, δε θα πάρω. Δε θέλω άλλους γονείς. Μια χαρά θα είμαι μοναχός μου».

«Δε θα είσαι μοναχός σου», αντέδρασα. «Θα σε ακολουθήσω και θα κολλήσω πάνω σου σαν τσιμπούρι».

Ο Γουίλ με κοίταξε και μετά έβαλε τα γέλια. «Σωστά, δεσποινίς Κολλητσίδα. Λοιπόν, και τώρα τρώμε».

«Τι, μαζί;»

«Άμα θες, εσύ πάρε το δικό σου πιάτο και τρέχα στη

γωνία του δρόμου να το φας, εγώ πάντως θα κάτσω εδώ πέρα». Ο Γουίλ κάθισε στην καρέκλα της μαμάς με το ένα πόδι πάνω στο μπράτσο της.

«Η μαμά έχει βγάλει λίγη από εκείνη την ψαρόπιτα από τον καταψύκτη. Κι έχει λαχανικά και τα σχετικά. Να πάω να τα ζεστάνω;»

«Δε θα φάμε τέτοιες απδίες. Πίτσα θα φάμε», αποφάσισε ο Γουίλ.

«Α, δε νομίζω να έχει μείνει καθόλου».

«Θα παραγγείλουμε!» Σήκωσε το ακουστικό και παρήγγειλε μια έξτρα μεγάλη σπέσιαλ πίτσα από το *Πίτσα Πάλας* με όλα τα έξτρα υλικά, δυο μερίδες σκορδόψωμο, δυο μεγάλες κόκα κόλες και ένα μεγάλο κουτί παγωτό σοκολάτα, φράουλα και βανίλια.

Εγώ τον κοιούσα σαν χαζή. Ήξερα ότι δεν είχε καθόλου χρήματα πάνω του. Ο μπαμπάς δεν του είχε δώσει χαρτζιλίκι εδώ και βδομάδες, και του είχε πάρει και τον κουμπαρά του. Προσπάθησα να υπολογίσω πόσα είχα εγώ στο πορτοφόλι μου· λιγότερο από ένα πεντόλιρο. Είχα και μια λίρα σε φιλά που κουδούνιζαν μέσα στη σάκα μου και αυτά ήταν όλα.

«Αριθμό πιστωτικής, είπατε; Ευχαρίστως», είπε ο Γουίλ και αράδιασε κάτι νούμερα και μια ημερομηνία λήξης. Κατέβασε το ακουστικό χαμογελώντας. «Σε είκοσι λεπτά τρώμε, Βιολέτα».

«Από το μυαλό σου τον έβγαλες τον αριθμό;»

«Όχι, το νούμερο της πιστωτικής του μπαμπά είναι. Είχε αφήσει το πορτοφόλι του πάνω στο τραπέζι της

κουζίνας. Ήταν τίγκα στα εικοσάλιρα, αλλά ξέροντας το κούι του, θα τα είχε μετρήσει όλα, ένα προς ένα – ίσως και να τα είχε μαρκάρει με αόρατο μελάνι. Να του κλέψω την πιστωτική, θα το καταλάβαινε αμέσως. Οπότε, ήταν παιχνιδάκι να αποστηθίσω το νούμερο».

«Μα θα το μάθει έτσι κι αλλιώς, όταν πάρει το λογαριασμό».

«Σε κανένα μήνα περίπου. Και ποιος νοιάζεται για το μέλλον; Να ζήσουμε το παρόν, Βιολέτα, αυτό έχει σημασία».

Κι έτσι μοιραστήκαμε μια πελώρια πίτσα, καταβροχθίσαμε το σκορδόψωμο, ήπιαμε τις κόκα κόλες και αδειάσαμε το κουτί με το παγωτό.

«Φάε όλη τη φράουλα εσύ», είπε ο Γουίλ που ήξερε ότι ήταν το αγαπημένο μου.

Ήταν υπέροχο που ήμασταν ξανά εμείς οι δύο. Ξάπλωσα στον καναπέ, χορτασμένη και πανευτυχής.

«Κοίτα την κοιλιά μου!» είπα τρίβοντάς την. «Έτοιμη να σκάσει είναι».

«Μοιάζει με τη Μάφι», είπε εκείνος.

Η Μάφι ήταν το κατοικίδιό του, ένα τσιντσιλά. Την είχε πέντε χρόνια και την αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Δεν είχε αγκαλιάσει ποτέ κανέναν μας, ούτε τη μαμά ούτε εμένα, καθόταν όμως με τις ώρες με τη Μάφι κουλουριασμένη στα γόνατά του. Ο Γουίλ σπάνια την έβαζε στο κλουβί της. Εκείνη είχε τη συνήθεια να κώνεται κάτω από ένα μαξιλάρι ή κάτω από το κρεβάτι, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να καθίσεις

αφηρημένος κάπου και να τη λιώσεις. Ο Γουίλ επέμενε ότι ήταν εκπαιδευμένη να μην τα κάνει στο σπίτι, αλλά η Μάφι εξακολουθούσε να παθαίνει πολλά ατυχήματα. Προσπαθούσα να μην κάνω μεγάλη ιστορία όταν καθόμουν απάνω στα μικρά, σκληρά κακά της.

Νομίζω πως ο θάνατός της προκάλεσε απεριγράπτη λύπη στον Γουίλ, αλλά εκείνη την εποχή είχαμε αρχίσει να κλειδωνόμαστε στα δωμάτιά μας κι έτσι δεν ξέρω στα σίγουρα. Η μαμά και ο μπαμπάς μάς είχαν πει ότι έπρεπε να κρατάμε αποστάσεις τώρα.

«Ο Γουίλ είναι μεγάλο παιδί πια. Δεν μπορείς να μπαίνεις στο δωμάτιό του στα ξαφνικά ό,τι ώρα θέλεις», είπε η μαμά.

«Και βέβαια μπορώ!»

«Μπορείς, αλλά δεν είναι σωστό. Έχει ανάγκη να μένει μόνος του λίγο. Κι εσύ το ίδιο. Κατάλαβες;»

Η αλήθεια είναι ότι δε θα μπορούσαν να μας σταματήσουν να είμαστε συνέχεια μαζί, αλλά ο Γουίλ είχε αρχίσει να θέλει να είναι μόνος του. Πολύ συχνά, όταν τον ακολουθούσα από πίσω, μου φώναζε να πάω να καθώ. Ένιωθα τόσο μόνη χωρίς τη συντροφιά του.

«Γουίλ, γιατί δεν παίρνεις ένα άλλο τσιντσιλά; Ή κάποιο άλλο κατοικίδιο;»

«Δε θέλω κανένα άλλο, ευχαριστώ».

«Αλλά έχεις ακόμα το κλουβί της Μάφι στο δωμάτιό σου, έτσι;»

«Ναι».

«Θα φαίνεται πολύ αλλόκοτο, έτσι άδειο».

«Εσύ είσαι αυτή που έχεις αλλόκοτο δωμάτιο. Μ' όλες εκείνες τις νεραϊδούλες τριγύρω. Τις έχεις ακόμα όλες, και κρέμονται από το ταβάνι;»

«Φυσικά και τις έχω όλες», αποκρίθηκα.

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε, η Νεράιδα με το Κοράκι, η Λιβελλούλα, η Τριανταφυλλένια – και ποιες άλλες;»

«Δεν μπορεί να τις ξέχασες! Κι εσύ έπαιζες μ' αυτές παλιά! Έλα, θα σου τις θυμίσω». Τράβηξα τον Γουίλ από το χέρι και με ακολούθησε πάνω στο δωμάτιό μου.

Μπήκε μέσα και χαμογέλασε. «Ω, ναι, ναι», είπε κοιτώντας ψηλά τις δεκατέσσερις νεραϊδες που κρέμονταν από το ταβάνι. Σήκωσε το χέρι και σκούνησε απαλά τη Φεγγαραχτίδα κι εκείνη άρχισε να ταλαντεύεται με χάρη, με τις φτερούγες της από αληθινά φτερά να κουνιούνται σαν να πέταγε σ' αλήθεια.

Ήταν η πρώτη νεραϊδα που έφτιαξα με επιτυχία. Είχα προσπαθήσει να αντιγράψω τις νεραϊδες που έβλεπα στα βιβλία του Κάσπερ Ντριμ, από τη στιγμή που απέκτησα το πρώτο μου νεραϊδοβιβλίο, αλλά οι αστείες, μικρές δημιουργίες μου από τσόχα δεν έμοιαζαν καθόλου με τις πανέμορφες ζωγραφιές των βιβλίων. Ήταν πολύ χοντροκομμένες και άχαρες, με κουμπιά για μάτια και νήμα πλεξίματος για μαλλιά.

Μια μέρα η δεσποινίς Λανγκ, η γεροντοκόρη που μένει δίπλα μας, μου έμαθε πώς να ράβω και μου έδειξε όλων των ειδών τις βελονιές. Τα Χριστούγεννα μου έκανε δώρο ένα ειδικό σει ραψίματος, που είχε μια υφασμάτινη κούκλα κι ένα έτοιμο συνολάκι για να την ντύ-

σεις. Εμένα δε μ' ενδιέφεραν οι υφασμάτινες κούκλες αλλά χρησιμοποίησα το σχέδιο για να κάνω μια δική μου νεράιδα. Ώρες καθόμουνα και μελετούσα την εικόνα της νεραίδας Φεγγαραχτίδας στο βιβλίο μου, βάζοντας τα δυνατά μου να την αντιγράψω όσο καλύτερα μπορούσα.

Την έφτιαξα από άσπρο μεταξωτό ύφασμα, που όμως γλιστρούσε πολύ καθώς το δούλευα, και έραψα γύρω γύρω στο στρίφωμα του φορέματός της μικρές περλίτσες. Της πρόσθεσα και φτερούγες από φτερά σε χρώμα ιβουάρ και για μαλλιά τής έβαλα μακριές κλωστές από μάλλινο, σγουρό νήμα, που της έφταναν μέχρι κάτω από τα γόνατα. Δεν ήταν ακριβώς όπως η ζωγραφιά του Κάσπερ Ντριμ αλλά ήταν πολύ καλύτερη από τις άχαρες, τσόχινες νεραϊδοαδελφές της.

Του Γουίλ του άρεσε η Φεγγαραχτίδα – και η Τριαταφυλλένια και η Καμπανούλα και η Ρουμπίνη, η Νεράιδα των Φθινοπωρινών Φύλλων. Αλλά πιο πολύ του άρεσε η Νεράιδα με το Κοράκι. Αυτή ήταν σκαρφαλωμένη στην πλάτη ενός κόρακα. Έλπιζα να μην ήταν βαλσαμωμένος ο κόρακας· τον είχα βρει πάνω σ' ένα καπέλο σ' ένα παλαιοπωλείο. Έδειχνε ψεύτικος αλλά είχε κάτι το τρομακτικά πραγματικό πάνω του, μ' εκείνο το μύτερό, πορτοκαλί ράμφος του και τα μαύρα μάτια του από χάντρες. Ποτέ δεν ένιωσα άνετα με τη Νεράιδα με το Κοράκι, ειδικά όταν ο Γουίλ την έκανε να πετάει στον αέρα, ξεστομίζοντας ένα σωρό σατανικά ξόρκια.

Παλιά έπαιζε ένα σωρό μαγικά παιχνίδια με εμένα και

τις νεραϊδούλες μου, ώσπου μια μέρα ο μπαμπάς μάς έπιασε στα πράσα.

«Ένα αγόρι της ηλικίας σου και να παίζει με νεραϊδες;» σχολίασε ο μπαμπάς σουφρώνοντας τα χείλια.

Από εκείνη την ημέρα, ο Γουίλ ούτε που τις ξαναπλησίασε. Σήμερα όμως τις είχε πιάσει και τις έκανε να χορεύουν και να πετάνε πάνω στις ελαστικές κλωστές τους. Τράβηξε τη Νεραίδα με το Κοράκι από τα μικρά, μαύρα δαχτυλάκια της κι εκείνη και το κοράκι της άρχισαν να χοροπηδάνε πάνω-κάτω σαν να έκαναν μπάντζι τζάμπινγκ.

«Έλα, βρε Γουίλ, μην την τραβάς έτσι».

Αυτός δε μου έδωσε σημασία. Τράβηξε με τον ίδιο τρόπο και τις άλλες νεραϊδες, με διαδοχικές, γρήγορες κινήσεις, σαν να χτύπαγε καμπάνες. Οι φτερούγες τους πετάρισαν τρελά καθώς τα λάστιχα απ' όπου κρέμονταν τεντώθηκαν.

«Σταμάτα!» είπα και τον έσπρωξα.

Αλλά τον έσπρωξα πιο δυνατά απ' όσο ήθελα. Έχασε την ισορροπία του. Έπεσε κάτω ενώ κρατούσε ακόμα τη Νεραίδα με το Κοράκι. Το λάστιχάκι της έσπασε κι εκείνη τινάχτηκε στην άλλη άκρη του δωματίου, έπεσε από το κοράκι της κι έσπασε μία από τις φτερούγες της.

«Κοίτα τι έκανες τώρα!» του φώναξα και γονάτισα να εξετάσω τη ζημιά. «Αχ όχι, κοίτα, της έσκισες το φόρεμα και δεν έχω άλλη μαύρη δαντέλα».

«Εσύ φταις που με έσπρωξες έτσι, βρε ηλίθιο κορίτσι», αντέδρασε ο Γουίλ, αλλά γονάτισε κι αυτός πλάι μου.

Πήρε τη νεράιδα στα χέρια του. Το αραχνοῦφαντο φόρεμά της είχε πιαστεί στο μυτερό ράμφος του πουλιού και είχε σκιστεί τόσο, που δε μανταριζόταν με τίποτα. Ο Γουίλ έχωσε το χέρι του στην τρύπα.

«Βρε την καημένη τη Νεράιδα με το Κοράκι», είπε. Πέταξε το κοράκι στον αέρα, σημαδεύοντάς με. «Κακό πουλί! Πρόσσεχε, Βιολέτα, θα σε τσιμπήσει μέχρι θανάτου με το ράμφος του!»

Αλλά ο Γουίλ κατάλαβε ότι σήμερα δεν είχα διάθεση για παιχνίδια. Σταμάτησε τα καλαμπούρια, τράβηξε ένα φτερό από μια φτερούγα του κορακιού και το κάρφωσε στη μαλακιά πλάτη της Νεράιδας.

«Ορίστε! Τώρα μπορεί να πετάξει πάλι. Και μπορείς να της φτιάξεις καινούριο φόρεμα, έτσι; Δεν έχεις τίποτα μαύρο; Α, κοίτα, έχω εγώ μαύρες κάλτσες, μπορείς να τις πάρεις».

«Δεν τύνεις τις νεράιδες με μάλλινα, καλέ. Θα δείχνει σαν να έχει βάλει τα χειμωνιάτικά της, το ζακετάκι, τα γαντάκια της και το σκουφί της. Δε θα είναι ωραία».

«Α, το βρήκα! Το μαύρο βελούδινο γιλέκο μου!» αναφώνησε ο Γουίλ.

Κι αυτό το είχε βρει σε παλαιοπωλείο, ένα χίπικο γιλέκο της δεκαετίας του '70, πάνω του όμως έδειχνε πολύ κουλ. Ήταν το αγαπημένο του ρούχο.

«Δε γίνεται να χρησιμοποιήσουμε το γιλέκο σου!»

«Γίνεται και παραγίνεται», απάντησε ο Γουίλ βγάζοντάς το από πάνω του. Μου το πέταξε. «Να, πάρ' το. Άρχισε να ψαλιδίζεις».

«Μα δεν μπορώ να χαλάσω το γιλέκο σου!»

Ο Γουίλ άρπαξε το ψαλίδι από το κουτί με τα είδη ραπτικής κι άρχισε να κόβει την πλάτη. «Ορίστε. Το χάλασα εγώ αντί για σένα. Τώρα άρχισε να ράβεις. Έχεις καθόλου μαύρες παγέτες; Μαύρη κορδέλα;»

Άρχισα κι εγώ να κόβω ένα μικρούλι φορεματάκι για τη Νεράιδα με το Κοράκι. Ο Γουίλ κάθισε σταυροπόδι δίπλα μου και παρακολουθούσε. Έπειτα, ψαχούλεψε μέσα στο κουτί με τα είδη ραπτικής και βρήκε άλλο ένα ψαλίδι. Άρχισε να κόβει κι αυτός από το κατεστραμμένο πια γιλέκο.

«Μπα, θα ράψεις κι εσύ, Γουίλ;»

«Τα αγόρια δε ράβουν», είπε μιμούμενος τη φωνή του μπαμπά τόσο καλά, που κοίταξα το στόμα του να δω αν πράγματι μιλούσε αυτός.

Συνέχισε να κόβει μια μακριά λουρίδα από βελούδο με ένα σχήμα σαν κλεψύδρα στη μέση.

«Τι φτιάχνεις εκεί; Δε θα της κάνει!»

«Δεν είναι για τη νεραϊδούλα σου αυτό. Για σένα είναι», είπε ο Γουίλ. Έβαλε το κομμάτι με το σχήμα κλεψύδρας πάνω στα μάτια μου και το έδεσε πίσω από το κεφάλι μου. «Θα πας κι εσύ στο χορό μεταμφιεσμένων, Σταχτοπούτα», δήλωσε.

«Τι, έγινες και η νεράιδα νονά, τώρα;» είπα προσποιούμενη ότι εξακολουθούσαμε τις πλάκες, όμως η καρδιά μου άρχισε να βροντοχτυπάει.

Γιατί ήξερα τι θα ακολουθούσε.

Αγαπητέ Κάσπερ Ντριμ,

Έχεις φοβηθεί ποτέ σου πολύ;

Όταν ήσουν μικρός, έπαιζες ποτέ παιχνίδια τρομακτικά – πολύ τρομακτικά;

Στο βιβλίο σου *Μια ευχή τα μεβάνυχτα* είναι μια βελίδα που πραγματικά μ' έχει στοιχειώσει. Με μια πρώτη ματιά, φαίνεται σαν να είναι απλώς μια κατάμαυρη βελίδα και τίποτε άλλο, χυαλιωτέρη και συμπαγής. Αλλά ξαφνικά διακρίνεις κάτι μάτια που λάμπουν στο σκοτάδι, μάτια κίτρινα, πορτοκαλιά και πράσινα. Κι αν κοιτάζει κανείς και πιο προσεκτικά, διακρίνει κάτι παράξενες, στριφτές φιγούρες. Θα μπορούσαν να είναι χέρικα ροζιασμένα δέντρα – ή πλάσματα που βε παραμονεύουν στα σκοτεινά.

Σ' αυτή τη βελίδα, κάθε φορά που την κοιτάω, η καρδιά μου χτυπάει σαν ξέφρενο ταμπούρλο.

Με αγάπη,

Βιολέτα

xxx

Από το βιβλίο του Κάσπερ Ντρεμ *Οι Νεράιδες των Λουλουδιών*

Η νεράιδα Βιολέτα

Μια μικρή, ντροπαυλή νεράιδα στο βαθύ μπλε-μοβ χρώμα της βιολέτας,
που οι άηλοι εύκολα την κάνουν ό,τι θέλουν

ΞΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τζάκλιν Ουίλσον

Μια ευχή τα μεσάνυχτα

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Η Βιολέτα ήταν πάντοτε στη σκιά του αδελφού της Γουίλ που, άλλοτε γοητευτικός και άλλοτε τρομαχτικός, κατάφερνε να έχει το πάνω χέρι σε όλα. Για να προστατεύσει τον εαυτό της η Βιολέτα καταφεύγει σ' έναν κόσμο φανταστικό, γεμάτο νεράιδες, εμπνευσμένο από τα βιβλία του αγαπημένου της συγγραφέα.

Η φιλία της με τη Γιασεμή, την καινούρια συμμαθήτρια, φαίνεται ότι μπορεί να αλλάξει τη ζωή της. Θα τα καταφέρει, άραγε, η Βιολέτα να ξεφύγει από τα «μάγια» του Γουίλ;

και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

*Μια μαγευτική ιστορία
για αδέρφια και φιλενάδες,
από την αγαπημένη
συγγραφέα Τζάκλιν Ουίλσον.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-710-5

9 789604 537105

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΤΗΣ: 08579

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ